

Паунъ лети високо,
крила държи широко,
пауница по него:
— Стой, почакай, пауне,
да ми дадешъ ключове,

да отключа сандъци,
да дарувамъ лазарки —
по две, по три ябълки,
по окица брашенце,
по нѣкое яйченце!

Отъ съседнитѣ дворове се
показаха деца. Наизлѣзоха стари
и млади. Разтвориха порти
да посрещнатъ младитѣ лазарки.

Навсѣкжде ги даруваха: кой
съ яйца, кой съ пари, кой съ
брашенце.

Обиколиха наредъ селото.

Когато влѣзоха у дѣдо Вълъови,
той, дѣдо Вълъо, изнесе голѣма буца
солъ и я сложи предъ тѣхъ. Тѣ заоби-
колиха буцата и весело заигра-
ха и запѣха:

Лазаръ вѣнци увива,
ой, Лазаре, Лазаре,
на деца ги раздава.
Първи вѣнецъ — любиче,
втори — росна иглика,

трети — зеленъ босилчецъ:
да сж деца засмѣни,
да сж пълни кошери,
да сж майки честити —
ой, Лазаре, Лазаре...

Когато малкитѣ лазарки
свършиха, дѣдо Вълъо хвърли

въ престилката на Лозица бѣла,
сребърна парѣ. Баба Вълъови-
ца изнесе пълно панерче съ
яйца, даде всѣкому по едно
яйце и по едно тънко похче,
на което имаше забодено
стрѣкъ здравецъ.

Заобиколенъ отъ лазаркитѣ,
дѣдо Вълъо понесе буцата
солъ, сложи я въ кошарата,
изправи се и каза:

— Както сж весели лазар-
ки, тѣй да сж весели цѣло
лѣто овци и агънца!

Пѣсенъта на лазаркитѣ от-
ново екна. Тя се носѣ цѣлъ
день изъ село.

Още сжщата вечеръ лазар-
китѣ и учителката продадоха
яйцата и брашното на селския
бозаджия. Отидоха при шивача
и поржчаха за Кждра сукманче,
а пѣкъ Дафинкината майка ѝ
уши нова ризка. Политѣ, рж-
кавитѣ и пазвичката на риз-
ката бѣха извезани съ пѣстри
цвѣтенца.

Когато великденскиятъ
звѣнъ на селската камбана се
разнесе въ нощната тишина,
лазаркитѣ отново се събраха
у Дафинкини, взеха подарѣ-
цитѣ и ги отнесоха на Кждра.

Тя се премѣни и отъ ра-
достъ силно стискаше ржцетѣ
на другаркитѣ си.

Дѣдо ѝ не знаеше, какъ да
имъ се отблагодари. Милваше
ги по главицитѣ, галѣше ги
по бузичкитѣ, благославяше
ги и бършеше съ коравата си
дланъ сълзитѣ си.

В. П.